

[Forsvarsministeren.]

vil blive. Jeg haaber paa Fornuft hos Venstre ogsaa her i Folketinget, men er det talt paa Partiets Vegne, naar de afviser Forhandling paa det her foreliggende Grundlag, er det talt paa Partiets Vegne, hvad det ærede Medlem Hr. Parkov sagde, anser jeg det for givet, at Forslaget vil faa en hurtig Gang gennem Folketinget og vil komme op til Landstinget; vi faar saa se, hvordan Stillingen er der.

Venstres ærede Ordfører, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, var saa glad ved, at der var en Partifælle af mig, som havde ment, jeg var for gammel til at gennemføre dette Lovforslag; han mente, at jeg i mine unge Dage havde ført en saadan politisk Kamp, at det kunde blive vanskeligt for mig nu at gennemføre det, jeg den Gang kæmpede for. Denne Partifælle adskiller sig fra mig deri, at han ikke har Ungdomsidealer at kæmpe for, han kan altsaa ikke rigtig dømme om, hvordan Stillingen er. Jeg kan sige, at jeg har Ungdomsidealer, og jeg kan tilføje, at mit Had til Militarismen, til Militærvæsenet har jeg lært som ung Mand ved at sidde ved Venstres Fødder og høre paa Venstremænds Tale. De andre har glemt det, men jeg kan endnu huske, hvad jeg den Gang lærte. Ganske vist er jeg blevet graahaaret, men jeg føler mig ung, naar der er Tale om at bekæmpe Militarismen, fordi jeg endnu har Ungdomsidealerne i Behold. Jeg kan sige det samme i Dag som i Begyndelsen af Firserne, da jeg stod ved Siden af J. C. Christensen og hjalp ham i Kampen mod Højre og kæmpede tappert sammen med Venstre mod Højre — nu maa jeg desværre sige det til Venstre, den Gang sagde jeg det til Højre. Det kan ikke nytte, man vil fortælle mig, jeg er blevet gammel — til de alleryngste hører jeg desværre ikke —, jeg føler mig i Dag ung, fordi jeg har truffet min gamle Arvefjende Militarismen og begynder at faa Hold paa den; Sejrens Dag nærmer sig, da vi trods Højre og trods Venstre faar Bugt med den Militarisme, der har gjort, hvad den kunde, for at ødelægge Danmark. Jeg kan Krigshistorien, alt, hvad man fortæller om Fortidens store Historie fra de sidste Hundreder af Aar. Har Militæret nogen Sinde skaffet os en Kvadrattomme Jord? Den Gang vi vandt

Jord, var Militæret ikke med; den eneste Gang, vi vandt frem i Krig, var den Gang, vi holdt os passive. Militæret har intet at prale af, og derfor føler jeg mig forvisset om, at Sagen vil blive ført til Sejr i en nær Fremtid, og de, der kører paa gamle Standpunkter, dem vil det gaa, som det gik de Gammelmoderate i 1894; det Venstre, der har slaaet Følge, vil faa samme Skæbne.

Jeg takker dem, der har givet Tilsagn om Støtte; jeg føler mig aldeles sikker paa, at Sejrens Dag nærmer sig.

Udenrigsministeren (P. Munch): De forskellige Talere fra Oppositionens Side, der i disse Dage har haft Ordet, har alle gjort forskellige folkeretlige og udenrigspolitiske Spørgsmaal til Hovedpunkt i deres Betragtninger. Meget af dette er jo saa ofte drøftet her, at der ikke vil være megen Grund til at komme ind derpaa i et Gensvar, men til nogle af de Betragtninger, der er kommet frem, skal jeg dog knytte nogle Ord.

Den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, fandt det hensigtsmæssigt at gentage den Diskussion, der har været ført under Finanslovbehandlingen om Udtalelser i og fra Genève. Han var saa ivrig for dette, saa optaget af det, at han brugte omkring ved en Trediedel af hele sin Tale til at arbejde med dette. Han var dog saa forsigtig, at han ikke tog sit Udgangspunkt i den Tale eller de Taler, der blev holdt i Genève, men derimod arbejdede han med beundringsværdig Ihærdighed med et Par løsrevne Sætninger fra Interviews, der var telegraferet hjem dernede fra. Og det, det ærede Medlem sled for her, var at faa den højtærede Statsminister fremstillet, som om han i Grunden var saadan en rigtig god Venstremand, saadan en rigtig trofast Soldat i det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdals Garde, til god Anvendelse i den Politik, som skulde føres af Partiet Venstre. Jeg tror nu, at naar man forsøger at bevise saa urimelige Ting og anvender op imod en halv Snes Spalter af Rigsdagstidende dertil, spilder man baade sin egen og Tingets Tid. Det er jo vitterligt for alle, at den højtærede Statsminister har sagt, hvad hans Mening var med de omtalte Udtalelser, med en saadan Klarhed, under de foregaaende Forhand-